

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Egyszer egy kövér és otromba szamuráj meglátogatott egy jelentéktelen kis szerzetest. – Szerzetes – mondta neki -, tanítsd meg nekem, mi a pokol és a mennyország!

A szerzetes felemelte szemeit, hogy megnézze a nagy darab harcost és végtelen megvetéssel válaszolta: - Megtanítani neked, mi a pokol és a mennyország? Neked semmit sem tudok megtanítani. Piszkos vagy és bűzlesz, a borotvád éle biztosan rozsdás. Gyalázata, csapása vagy a szamurájok kasztjának. Tűnj el a szemem elől, látni se bírlak.

A szamuráj rettentően dühös lett, A dühtől remegni kezdett, az arca vörös lett, képtelen volt egy szót kiejteni. Kirántotta kardját, a magasba emelte, készen arra, hogy megölje a szerzetest.

- Ez a pokol – mormogta közben a szerzetes.

A szamuráj meghökkent. Mekkora szánalom, mekkora megadás van ebben a kis emberkében, aki kész az életét is feláldozni, csak hogy tanítást adjon neki arról, mi a pokol! Lassan leeresztette kardját, tele hálával, és váratlanul megnyugtató békével.

- És ez a mennyország – mormogta a szerzetes.

Hosszú és hősi élet után egy derék szamuráj megérkezett a túlvilágra. Helyét a mennyországban jelölték ki. Mivel igazi kíváncsi természet volt, engedélyt kért, hogy előbb hadd pillantson be a pokolba is.

Egy angyal teljesített kívánságát és elvezette a pokolba.

Egy tágas teremben találta magát. Középen terített asztal volt, tele ínycsiklandó és falánkságra ingerlő ételekkel. Az asztalnál ülők mégis bágyadtak, sápadtak voltak és soványak, mint a piszkafa.

- Hogyan lehetséges ez? – kérdezte a szamuráj a vezetőjét. – Mikor Isten minden áldása ott van előttük az asztalon!

- Figyeld meg: midőn ide érkeznek, valamennyien két hosszú pálcát kapnak. Ezeket használják evőeszközyanánt. Csak hogy ezek egy méternél is hosszabbak és szigorúan a végüknél fogva szabad csak használni őket. Csak így szabad az ételt a szájukhoz vinniük.

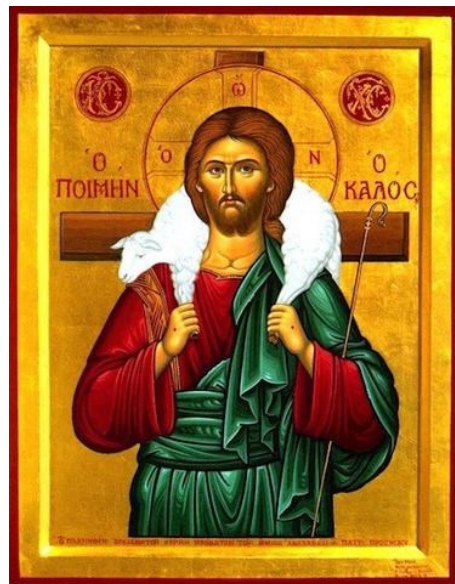
A szamuráj kirázta a hideg. Rettentes büntetés volt ezeknek a nyomorultaknak, akik bárhogy is erőlködtek, képtelenek voltak egy morzsát is a szájukba rakni.

Nem is akart mást megnézni, és kér-

Augusztusi imaszándékunk

Növeld szívünkben a bizalmat, Uram!

Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken legeltet. A nyugalom vizéhez terel, és felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel, nevéhez híven. Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól, hisz te velem vagy. Botod, pásztorbotod biztonságot ad. Számomra asztalt terítettél, ellenségeimnek szeme láttára. Fejemet megkented olajjal, s a poharam színültig töltötted. Kegyelmed és jóságod vezet életemnek minden napján, s az Úr házában lakhatom örök időken át. (23. zsoltár)

te, vigyék őt minél gyorsabban a mennyországba. Ott nagy meglepetés várta. A mennyország tökéletesen ugyanolyan terem volt, mint a pokol. A hatalmas teremben ugyanolyan nagyszámú asztaltársaság; előttük ugyanolyan ínycsiklandó ételek bősége. Sőt, még ez is: Az asztaltársak ugyanolyan egy méternél is hosszabb pálcákkal voltak ellátva,

amikkel csak a végüknél fogva volt szabad az ételt a szájhoz vinni.

Egy különbség volt csupán: itt az asztalnál ülők mind vidámak voltak, jól tápláltak, arcuk majd kicsattant az örömtől és egészségtől.

- De hogyan lehetséges ez? – kérdezte a száuráj.

Az angyal elmosolyodott: - A pokolban mindenki azon töri magát,

hogyan felcsípjén valami ételt és azt kizárólag a saját szájába juttassa, mert a földön is mindig így viselkedett. Itt azonban, épp ellenkezőleg, a pálcákkal felvett ételt igyekeznek mindenki valamelyik szomszédjának a szájába juttatni.

Mennyország és pokol a kezében van. Itt és most.

(Forrás: Bruno Ferrero: Ami fontos: a rózsza... Don Bosco Kiadó, 2009. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Amikor Isten végleg elért

Én is azt vallottam régen, hiszek Istenben a magam módján. Sokan, nagyon sokan voltunk, vagyunk ezzel így. Jónak gondolt védekezés akkor, amikor valaki konkrét cselekvésre akar rábírn. Valójában nagyon sokáig nem gondolkodtam el azon, mit is jelent ez igazán. Mit takar ez a fajta „Isten-hit”, aminek semmilyen konkrétuma nincs? Egyáltalán, nevezhető ez hitnek?

Bár katolikusnak kereszteltek, kicsi gyerekkoromat leszámítva soha nem voltam gyakorló hívő, és igazán akkor se, csupán dédszüleim vittek misére. Mondhatjuk, ez nem számít elköteleződésnek egy pár éves gyerektől, inkább zavarhattam a misét, és nem arra figyeltem, mi is történik valójában. A felnőttek mormoltak valamit, amit nem értettem, zenéltek, de nekem a népdal vagy magyarnóta akkor jobban tetszett, majd időnként valaki jött, és befüstölte a termet valami kalimpáló valamivel. Bár kellemes illata volt, mégis félttem tőle.

Aztán elkerültem nagymámához, aki mindentől félt, főleg az akkori rendszertől, és abban az időben nem volt tanácsos misére járni olyanoknak, akiket az akkori rendszer nem kedvelt különöseb-

ben. Így azután mindazt, amit addig megtanultam a templomi viselkedésről, szép lassan teljesen elfelejttem. Ugyan a falon Jézus kép lógott és kereszt, ezek csak a múltat és nem a jelent mutatták. Imádkozni se láttam soha senkit ekkortól, így én se imádkoztam. Se reggel, se este, de még étkezéskor se. Valami különös érzés ugyan volt bennem, amikor a képre néztem, ám ezt nem tudtam hová tenni, és amikor kérdeztem róla, elcsöndesedett mindenki a szobában.

Már középiskolás voltam, amikor elkezdtem templomba menni, de nem misére, csak úgy bementem, leültem egy üres padba, és eleinte csak nézelődtem, majd csendesen üldögéltem. Bármerre jártam az országban, mindig örültem, ha egyedül lehettem egy templomban, bár nem imádkoztam, és igazán azt se tudtam megmagyarázni magamnak, miért vagyok ott, mi vonz. Leginkább a csöndre és a kellemes hűvös időre gyanakodtam, és arra, egyedül lehetek. Abban az időben napközben szinte senki nem volt a templomban, és attól se félt senki, hogy bárki bármit ellop, vagy valami kárt tesz.

Felnöttem. Ha Isten került

szóba, a „hiszek a magam módját” szöveggel fegyvereztem le a kérdezőt, és még büszke is voltam. Nem volt példa előttem, és igazából bátorságom se, hogy kérdezzek, segítséget kérjek valakitől, mondja már el, mi is az az Isten-hit! Ki az a Jézus, aki lóg a falon egy képen és egy kereszten. Nem tudtam, hogyan kell viselkedni a misén, mikor mit kell mondani, válaszolni, énekelni, és szégyelltem. Inkább büszkén nem is vettem rajta részt, hiszen így nem derült ki hiányosságom.

Egyszer csak: HIÁNYZOTT! Valami, vagy VALAKI nagyon hiányzott, mert nem találtam magyarázatot arra, miért is élek, mi értelme az egésznek, ha csak úgy élünk bele a világba, beszélünk, cselekszünk, meghalunk, de MIÉRT?

Éreztem, ahogy Isten hív, ahogy kedvesen magához akar ölelni, magyarázatot akar adni arra, miért és kiért is élek, élünk! Mi az amiért érdemes élni, amit minden nap észre lehet venni, ami nem jön mástól, csak és kizárólag TŐLE! Amiről nekünk Fia, Jézus beszélt életében, és feltámadása után beszél folyamatosan a nyitott

---

füllel figyelő embereknek.

Nyitott fülű, nyitott szívű akartam lenni. Tudtam végre örülni annak, ha láttam az emberek mosolyát, öröm töltött el, amikor csak úgy jót tettem ismeretleneknek. Onnantól mint ha minden könnyebb lett volna!

Hirtelen lett bátorságom, és segítséget kértem, hogyan kell másén viselkedni. Örömmel segítetek, és azóta boldog szívvel veszek részt én is a miséken, mert OTTHON vagyok, mikor Istennel, Jézussal vagyok! És boldogan segíték azoknak, akik még

nem jutottak el HOZZÁ, ám szeretnék ŐT megismerni! Életünk nagy kérdéseire csak Isten adhat maradéktalanul választ. Érdemes Őt keresni, és meghallgatni életünk értelméről és céljáról szóló választát!

Több, mint találkozás

Ilyenkor nyáron sok ember rengeteg pénzt és időt szán arra, hogy külföldi utazások alkalmával más világokat ismerhesse meg. Júliusban mi is bepilanthattunk egy számunkra teljesen idegen világba, pedig az országhatárt sem léptük át: életünkben először voltunk börtönben.

Fél éve kapcsolódtunk be a Mécses levelezőszolgálatába, így először leveleken keresztül kezdtük megismerni a börtön világát. A fájdalom és szenvedésen keresztül is annyi kedvesség és emberség áradt felénk, ami lebilincsel minket. Nem tudunk szabadulni a gondolatától, hogy a börtönben végzett önkéntes munka nemcsak egy a játékonkodási lehetőségek közül, hanem egy különleges lehetőség, hogy Jézus szenvedésével való közvetlen párhuzamok miatt a saját hitünket, vallásunkat is jobban megértsük, építsük.

Ezért örömmel vettük a meghívást Vácra a családi beszélőre és a katolikus foglalkozásra a Mécses szervezésében. Gitárt vittünk magunkkal, hogy az énekeket kísérve hozzájáruljunk a közös imához, hiszen a gitáros énekek minket is közelebb visznek Istenhez. Félelemmel és izgalommal léptünk be a börtönbe délelőtt a családi be-

szelőre. Zavarunk azonban hamar feloldódott, olyan természetes volt ez a beszélő, ahogy a plexifal elválasztása nélkül találkozhattak a családok, együtt asztalhoz ülhettek, megölelheték egymást, és minket is szeretettel fogadtak.

Délután egy elítéltekből álló kis közösséggel ismerkedtünk meg, ahol délelőtti ismerősökkel is találkoztunk. Énekeltünk, imádkoztunk és beszélgettünk. Meséltünk a mi életünkről, ök meg a magukéről. Nagy hatást tett ránk ez a találkozás, megrendítő, szemléletformáló volt, gazdagodtunk általa. Úgy éreztük, nemcsak ismeretlen emberek, hanem rajtunk keresztül egészen különböző ismeretlen világok is találkoztak. A mi világunk, amit a szerető családi háttér, a megtartó katolikus közösség, a gyerekkorunk óta hitt Isten védőburka ölel körül, és a börtön megalázó és kegyetlen világa, melyet gyakran egy nevelőotthonban vagy utcán töltött gyerekkor előz meg, meghatározva a kilátástalan jövőt. Egyfajta „híd”-nak éreztük ezt a találkozást és a vidám hangulatú, közvetlen beszélgetést, ami egy pár órára összekötötte ezeket a különböző világokat.

Válthat-e a gyerekem olyanná, mint ti? – hangzott el a kérdés, ami azóta nem hagy nyugodni. Vajon mi az, ami látszott raj-

tunk? A börtönből nyilván idillinek tűnik az életünk, pedig tele van munkával, fáradtsággal, félelemmel, mi is küzdünk az onnan nézve „kis” gondjainkkal, bűneinkkel, a lelkiismeretünkkel. Hiába döntöttünk Isten mellett, egy életen át keressük az Ő útját, és hogy mire hív bennünket. Megrendítő a kérdés és egyben a felismerés, hogy a mi életünk lehet példa, a 15 éves boldog házasságunk elismerést válthat ki, és mennyire természetesnek vesszük mi azt a sok ajándékot, amit Istentől kaptunk az életünkben. Teljes szívemből vágyom rá, hogy erre a kérdésre IGEN legyen a válasz, és hiszem, hogy Isten segítségével minden lehetséges. Rajtunk is múlhat, hogy merünk-e hidakat verni a térben olyan közel, de lélekben olyan távol álló világaink között. Mi szeretnénk. Szeretnénk hidat építeni vagy akár híddá válni, amin keresztül nem csak megismerni lehet más világokat, hanem át is jutni oda. A Mécsesnek pedig köszönjük, hogy erre lehetőséget teremt, és így nemcsak az elítélteket szolgálja, hanem a segíteni vágyó embereket is megajándékozta.

Egy vendég házaspár beszélője a váci családi beszélőről

IDŐ - Isten szándéka szerint jó magként gondol ránk

Jézus nyilvános működése kapcsán számos szentírásbeli helyen beszél nekünk „Isten országáról”. Most Máté 13,24-30 alapján a konkolyról szólót szeretném kiemelni, amelyet később Máté 13,36-43 szakaszban magyaráz a hallgatóságunknak.

Itt a föld tulajdonosa „jó” magot vett a szolgálóival földjébe, a vetésben azonban csakhamar felüti fejét a konkoly. Ezt a helyzetképet követi a számomra legbeszédesebb, és megindítóbb rész: „A szolgálók tovább kérdezték: Akarod, hogy elmenjünk és kigyomláljuk? Nem – válaszolta -, nehogy a konkolyt gyomlálva vele együtt a búzát is kitépjétek.”

Gondoljunk csak bele, hogy az Isten, mint a világunk „tulajdonosa”, szándéka szerint jó magként, búzaszemként gondol ránk! Ő mindannyiunk esetében jó magot vet a földjébe. Sajnálatos eseményként tapasztalható a szívünkben megjelenő és növegető „konkoly”, a gonoszság, a bűn. Ekkor azonban jól látható módon megjelenik az Isten korlátlan hatalma és ereje, hiszen módjában áll a „konkoly” azonnali elpusztítása, ami a „szolgálók” részéről kérdésként fel is vetődik. A „konkoly” haszontalan gyom, inkább a meglévő vetésre is rossz hatása van, hisz

elszívja a táplálékot és a napfényt az értékes haszonnövény elől. A mi csodálatos Istenünk döntésében nem az igazságossága érvényesül ebben az esetben, hanem ezt felülmúlja határtalan kegyelme és szeretete, így IDŐ-t ad az embernek a változásra.

Ha nem így lenne, akkor bizonyos bűnök elkövetése kapcsán gonoszságainkért joggal számíthatnánk akár az azonnali megsemmisülésre is. Az Ő csodálatos vetésében azonban lehetséges, hogy a konkolyból az aratásra értékes búza lesz. Bölcs előrelátásával tudja, hogy érdemes várni, mert meg tudunk változni az aratásig! Ehhez persze mi is kellünk. A lehetőséget Ő megadja nekünk azzal, hogy - a földi bíróságokkal ellentétben - nem ítéel el bennünket azonnal, hanem IDŐ-t

ad akár a börtönfalakon belül szabadságunktól megfosztva, akár azokon kívül vagyunk is.

Szívemből kívánom mindnyájunknak, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel, és használjuk fel arra, hogy közelebb kerüljünk Istenhez, a Vele való kapcsolatunkat minél inkább megszilárdítsuk és szorosra fűzzük. Mi, akik ezeket a sorokat olvassuk, a „hívószót” már megkaptuk Tőle! Olvassuk minél többet a Bibliát és hagyjuk, hogy gyökeret verve szívünkben mind nagyobb fává terebélyesedjen a tanítása. Igyekezzünk gyakori elmélyült imádságokban személyessé és élővé tenni kapcsolat Jézus Krisztussal, hisz Ő az „út az igazság és az élet”.

Á.

---

mecses.vaciegyszazmegye.hu

Szeptemberi imaszándékunk

Segíts Uram felismerni a Hozzád vezető utat!

Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek.

Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. Hisz ismeritek oda az utat, ahová megyek.” Erre Tamás azt mondta: „Uram, nem tudjuk, hova mégy, hát hogy ismerhetnénk az utat?” „Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam.

(János 14,1-6)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály
2600 Vác, Migazzi Kristóf tér 1.
mecseshp@gmail.com
mecsesh.vaciegyszazmegye.hu